

прегръдка. Тя е толкова чувствително нѣщо... че не понася нито едно... престъпление. Не, чакай нека ти кажа. Чувала ли си ти нѣщо за стъклениѣ сълзи? Не? Чакай... Имало такива едни чудни сълзи... По-твърди и отъ диамантъ, издържатъ всѣкакъвъ ударъ и натискъ, но... при допирането на една... прашинка, вевидима и за окото... стривали се на прахъ. Вѣрниягъ образъ на любовта. Твърда като диамантъ, да, и сжщевременно умира отъ една прашинка. И ти сама казвашъ — ние постъпихме къмъ Магда съ леко сърце... Ето прашинката... Съ леко сърце?... Не мила... Дана, трѣбва да кажемъ: лекомислено, чудовищно лекомислено! Като вулгарни убийци! И сега...

— Ваню! — шепне Дана и ме хваща за ржка.

Очитѣ ѣ сж пълни съ сълзи, устнитѣ ѣ треперятъ. Тя повтаря съ плачъ:

— Ваню!

И само това. На улицата, близо до насъ стои такси. Тя ми го посочва и казва:

— Зле ми е. Азъ ще се кача. Ти иди тамъ. И не се самоизмжчвай... Азъ ще дойда пакъ при тебе... Прости, за всичко, прости...

И тя бърза къмъ таксито, качва се. Вратата хлопва. Тя бѣга да спаси... Бедната Дана! Бедната любовъ... бедната убита птица!

Азъ гледамъ подиръ отминаващото, блѣскаво лакирано такси и стискамъ зѣби за да не почна да викамъ.

*

Господи, истина ли е това?

Азъ се виждамъ какъ бързамъ, тичамъ по улицата за да стигна по-скоро при Магда — при нещастната жертва. И си повтарямъ на умъ съ ожесточение: — отъ едната жертва при другата, като убиецъ...

Безумие ме обзема... Азъ го чувствамъ въ себе си. Съзнанието отново трескаво работи, но азъ не мога да контролирамъ действията си. Първото стѣпало ето. Мисля — лудитѣ изгубватъ властта надъ себе си. Лудитѣ...

Кой ми каза днесъ — счупи си главата? Да, това мога да направя вече. Ще я счупя. Но кой каза? А, Кирчо! Всичкитѣ способности сж у мене. Само самоконтролата за действие...

А, колко безобразна излѣзна срещата съ Дана!... Тя, сигурно, плаче сега въ таксито. Шепне и се моли. За какво се моли? Разбира се за какво. За любовта, за себе си, за мене. Но по дяволитѣ всичко, по дяволитѣ.